

4. Коментар до Конституції України, Інститут законодавства Верховної Ради України, Київ 1996.

Роль правоохоронних органів у формуванні правової держави в умовах євроінтеграції України

Валова А.В. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Грянка Г.В.**

Для органів внутрішніх справ України сьогодні є найактуальніші проблеми: недосконалість організаційної й функціональної побудови; неефективність планування та інспектування діяльності органів внутрішніх справ; недостатній вплив центрального апарату МВС України на конкретне положення справ на місцях; відсутність діючих критеріїв оцінки роботи органів внутрішніх справ в боротьбі зі злочинністю та охороні громадського порядку; слабка взаємодія між підрозділами системи МВС з іншими правоохоронними органами та органами державної влади; незадовільне матеріально-технічне забезпечення, що відстає від рівня соціально-економічного розвитку суспільства та сучасної злочинності; виконання міліцією невласливих їй функцій; недосконалість системи підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації кадрів; професійна деформація співробітників тощо.

На сучасному етапі простежується тенденція, коли Захід і Росія не розглядають Україну як самостійну геополітичну одиницю. Причиною цього є стійке уявлення про відсутність самодостатності країни як суб'єкта геополітики. Результатом зазначених тенденцій став своєрідний геополітичний вакуум України, що окреслив нагальну потребу в пошукові теоретичного обґрунтування її геополітичної функції. Зокрема, А. Костирев вважає, що реалізація геополітичної функції України перебуває в площині діалогу цивілізацій, між морськими та континентальними геополітичними центрами сили, між Європою та Азією [1, с. 135].

Говорячи про реформування системи правоохоронних органів України, необхідно не забувати про вдосконалення нормативно-правового регулювання діяльності органів внутрішніх справ. Створення повноцінного правового підґрунтя - це, безперечно, одне з головних завдань реформування МВС і правоохоронних органів загалом. Реформаторські дії мають спиратися на відповідні нормативно-правові акти, які визначають завдання та функції тієї чи іншої правоохоронної структури, її місце і роль у системі виконавчої влади, принципи діяльності тощо. Необхідно розділити функції органів внутрішніх справ із урахуванням принципу системності розподілу повноважень. Отже, нормативно-правове закріплення концептуальних основ правоохоронних органів позитивно вплине на процес реформування [2, с. 16].

Останнім часом спостерігається активна законодавча діяльність, спрямована на вдосконалення чинної нормативно-правової бази регулювання діяльності МВС України, приведення її у відповідність до європейських і світових стандартів у правоохоронній сфері.

У свою чергу, докорінній трансформації підлягають світоглядний базис і поведінкові установки, які були визначальними в діяльності радянських правоохоронних органів. І досі стереотипи, притаманні старій системі, заважають розв'язанню сучасних проблем захисту населення від протиправних посягань. Необхідно, щоб вітчизняні правоохоронці перейшли від старої карально-репресивної доміанти своєї діяльності до дієвого захисту й пропагування загальнолюдських цінностей, служачи не певній партії чи клану, а кожному громадянину, закону, інтересам розвитку всього українського суспільства.

До складу нового МВС можуть входити різні служби (національної поліції, Національної гвардії, прикордонної, міграційної служб, служби з питань надзвичайних ситуацій та ін.), проте головною умовою побудови МВС є фінансова та організаційно - управлінська самостійність кожного з них (як окремого органу виконавчої влади), отримана в результаті реформування та розробки власної стратегії розвитку.

Міністр внутрішніх справ з центральним апаратом виконує роль куратора та координатора діяльності з правом прямо керувати кожною із служб лише у надзвичайних випадках [3, с. 256].

Виходячи з вище викладеного необхідно визначити що поліцейські підрозділи мають бути достатньо відкриті для форм зовнішнього контролю, в тому числі - громадського контролю. Основна статистика поліції (чисельність особового складу, гендерний баланс, розмір бюджету тощо) має бути доступна для суспільства, а прохання громадян та організацій про доступ до обмеженої інформації мають розглядатися в розумний строк і з детально вмотивованою відповіддю в разі відмови. Поліція має запровадити посади для спеціальних посадовців або створити окремі підрозділи, які відповідають за зв'язок із громадськістю та міжнародними організаціями. Суспільство також повинно без зайвих зусиль мати доступ до інформації, що стосується планування роботи поліції в цілому, реалізації запланованих заходів та результатів роботи.

Список використаної літератури:

1. Костырев А. Г. Украина: Буфер или междивилизационный форум / А. Г. Костырев // Современная Европа. - 2008. - № 4. - С. 131-137.
2. Суббот А. В. Удосконалення системи забезпечення безпеки працівників правоохоронних органів в умовах сучасних трансформаційних процесів / А. В. Суббот // Журнал Віче. - 2013. - № 4. - С. 16.
3. Василенко І. К. Актуальні проблеми правового забезпечення громадського порядку / І. К. Василенко // Співпраця поліції, органів адміністрації та місцевої громадськості. - 2013. - № 2. - 258 с.

Міжнародна кримінальна відповідальність фізичних осіб

Гладиш Л.С. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, професор - **Камінська Н.В.**

Відповідальність фізичних осіб за міжнародні злочини найчастіше настає за умови, що їхні злочинні дії пов'язані зі злочинною діяльністю держави. Офіційний статус особи (голова держави, уряду тощо) не звільняє її від кримінальної відповідальності.

Тому зараз загальновизнаними є норми вироку Нюрнберзького трибуналу. По - перше: „Злочини проти міжнародного права вчиняються людьми, а не абстрактними категоріями, і тільки шляхом покарання окремих осіб, які скоїли такі злочини, можуть бути виконані норми міжнародного права...”. Це положення безпосередньо обґрунтовує наявність та необхідність саме індивідуальної відповідальності фізичних осіб. По-друге: „Принцип міжнародного права, який в окремих випадках захищає представника держави, не може бути застосований до дій, які засуджуються як злочинні за міжнародним правом”. Принцип індивідуальної кримінальної відповідальності фізичних осіб знайшов своє відображення також у статутах Міжнародного трибуналу для колишньої Югославії (ст. 7) і Міжнародного кримінального трибуналу для Руанди (ст. 6), а також у Римському Статуті Міжнародного кримінального суду. Так, згідно з ч. 1 ст. 25 Римського Статуту визначено юрисдикцію Суду щодо фізичних осіб, незалежно від того, чи є вони представниками державної влади, чи приватними особами [3, с.120].